

Літаратура і крыніцы

1. Woolley, J.T. Republican Party Platform of 1992 / J.T. Woolley, G. Peters // The American Presidency Project [Electronic resource]. – Santa Barbara, CA. – Mode of access: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/index.php?pid=25847>. – Date of access: 16.03.2010.
2. Woolley, J.T. Democratic Party Platform of 1992 / J.T. Woolley, G. Peters // The American Presidency Project [Electronic resource]. – Santa Barbara, CA. – Mode of access: <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/index.php?pid=29610>. – Date of access: 16.03.2010.
3. Woolley, J.T. Election of 1992 / J.T. Woolley, G. Peters // The American Presidency Project [Electronic resource]. – Santa Barbara, CA. – Mode of access: <http://www.presidency.ucsb.edu/showelection.php?year=1992>. – Date of access: 16.03.2010.
4. Шаврук, С.В. Стратегия образовательной политики [из опыта США] / С.В. Шаврук // Ракурс. Управление: теория, практика, поиск. – 1993. – № 2(5). – С. 123 – 132.
5. Goals 2000: Educate America Act. [Electronic resource]. – U.S. Metric Association (USMA), 2002. – Mode of access: <http://amar.colostate.edu/~hillger/laws/goals-2000.html>. – Date of access: 16.03.2010.
6. Economic Report of the President: 1997, Washington: Government Printing Office, 1997.
7. U.S. Department of Education, National Center for Education Statistics (NCES), Digest of Education: 1999. – Washington: Government Printing Office, 1999.
8. Hurst, D. Overview and Inventory of State Education Reforms: 1990 to 2000 / D. Hurst, A. Tan, A. Meek, J. Sellers. – National Center for Education Statistics, 2003. – 120 p.
9. Каверина, Э.Ю. Приоритеты политики США в области образования / Э.Ю. Каверина // США – Канада: экономика, политика, культура. – 2002. – № 5. – С. 90 – 103.
10. Clinton Education Department retreats, slightly, on new math // Human Events. – 1996. – Vol. 52, – № 46. – P. 6.
11. U.S. Census Bureau, Statistical Abstract of the United States: 2001. – Washington: Government Printing Office, 2001.
12. Кочетков, Г.Б. США: новая роль университетов в экономике основанной на знаниях / Г.Б. Кочетков // США – Канада: экономика, политика, культура. – 2007. – № 7. – С. 3 – 20.
13. U.S. Census Bureau, Statistical Abstract of the United States: 1999. – Washington: Government Printing Office, 1999.
14. Brainard, J. The Clinton Legacy in Higher Education / J. Brainard, S. Burd, B. Gose, V. Kierman // Chronicle of Higher Education. – 2000. – Vol. 47, – № 16. – P. 27 – 31.
15. Clinton, B. Clinton: We're on the right track / B. Clinton // Christian Science Monitor. – 1996. – 3 Oct. – P. 18.
16. U.S. Department of Education, National Center for Education Statistics (NCES), Digest of Education: 2008. – Washington: Government Printing Office, 2008.
17. Лебедева, Л.Ф. Государственная политика социальной защиты населения в США / Л.Ф. Лебедева // США – Канада: экономика, политика, культура. – 2005. – № 2. – С. 17 – 32.
18. Hettinger, J. Clinton signs job training/adult education bill / J. Hettinger // Techniques: Making Education and Career Connections. – 1998. – Vol. 73. – № 7. – P. 6.

Summary

The article focuses on the educational reform during the administration of U.S. president Bill Clinton. Definition of the fundamental differences in education policy between Clinton's administration and the Republicans on Capitol Hill; Middle Class Bill of Rights; Clinton's education record as a governor. Particular focus is given to the U.S. Higher Education Acts of 1994–2000, the creation of the Hope Scholarship, AmeriCorps and Lifetime Learning Credits. It examines the proposal of President Bill Clinton to make higher education more affordable and to increase enrollment by giving tax breaks, tuition grants and scholarships. Assessment of the goals and objectives of education.

Паступіў у рэдакцыю 24.06.2010 г.

УДК 973.092

В.В. Старычонок,

кандыдат гістарычных навук, выкладчык кафедры гісторыі старажытных цывілізацый і сярэднявечаў БДПУ

АГРЭСІЯ ЗША СУПРАЦЬ ЮГАСЛАВІІ (1999 г.)

Югаславія на працягу стагоддзяў з'яўлялася крыніцай сур'ёзных унутры- і знешнепалітычных канфліктаў, якія значна ўплывалі на сітуацыю ў свеце. Аб'ектам пільнай увагі гісторыкаў стаў напад НАТА на чале з ЗША на Югаславію (СРЮ) у 1999 г. Значная колькасць навуковых даследаванняў прысвечана аналізу наступстваў агрэсіі. Шматлікія айчыныя і замежныя гісторыкі, якія ацэньвалі дзеянні ЗША з пункта гледжання парушэння міжнароднага права, прыйшлі да высновы, што агрэсія прывяла да небяспечных змен на міжнароднай арэне, з'яўлялася крокам на шляху сквярджэння аднапалярнага свету. Значна менш увагі надавалася ідэалагічнай падрыхтоўцы агрэсіі ў ЗША. *Мэта артыкула* – выяўленне ўмоў, у якіх рыхтавалася і была здзейснена агрэсія ЗША супраць СРЮ.

Большасць насельнікаў Косава складалі этнічныя албанцы (82,2 %), якія падтрымлівалі аддзяленне ад Югаславіі. Распад Югаславіі стаў стымулам да актывізацыі албанскіх сепаратыстаў. У 1991 г. была створана Армія вызвалення Косава (АВК). Пасля падпісання Дэйтонскіх дамоў, якія не разглядалі праблему Косава і ашукалі надзеі албанцаў на атрыманне незалежнасці, АВК пачала прымяняць гвалтоўныя метады барацьбы [1, с. 65 – 67].

У 1996 г. баевікі АВК 31 раз атакавалі сербаў, у 1997 г. – 55, за першыя два месяцы лютага 1998 г. – 66 разоў [10, с. 397]. У матэрыялах Кангрэса ЗША прыводзяцца звесткі аб 66 акцыях АВК, якія кваліфікаваліся як тэрарыстычныя [20, с. 38–44]. У адказ сербскія ўлады павялічылі колькасць войскаў у рэгіёне да сарака тысяч і прыступілі да планавага ваеннага

дзеянняў супраць сепаратыстаў, якія суправаджаліся зачысткамі і спалучанымі з імі рэпрэсіямі супраць тых албанцаў, якія іх падтрымлівалі. Вынікам сталі шматтысячныя калоны бежанцаў, уцёкі албанцаў у горныя раёны, у сумежныя тэрыторыі. У 1998 г. загінула 140 сербаў і 1500 албанцаў [1, с. 65–67]. У сакавіку, верасні і кастрычніку 1998 г. былі прыняты тры рэзалюцыі СБ ААН, якія асуджалі ўжыванне сілы сербамі і АВК. Былі ўведзены эканамічныя санкцыі і эмбарга на пастаўкі ў СРЮ ўзбраення і ваеннай амуніцыі, знятыя пасля падпісання Дэйтонскіх дамоў.

ААН і саюзнікі па НАТА лічылі албанскіх паўстанцаў гэтак жа адказнымі за гвалт, як і Белград. Іншую пазіцыю заняў амерыканскі бок. Член Камісіі Кангрэса па бяспецы і супрацоўніцтве ў Еўропе С. Хойер, прызнаўшы ўдзел АВК у «тэрактах», галоўнымі вінаватымі назваў сербаў. Ліквідацыю аўтаноміі ў Косава ў 1989 г. ён лічыў нелегітымнай і заклікаў да рашэння косаўскай праблемы такім жа чынам, як ЗША вырашылі баснійскае пытанне [20, с. 4, 29]. Спецыяльны прадстаўнік дзярждэпартаменту Р. Гелбард, выступаючы ў Косава 23 лютага 1998 г., назваў АВК тэрарыстычнай групоўкай. Але ўжо 12 сакавіка 1998 г. у Кангрэсе ён заявіў, што ўрад ЗША не лічыць яе такой [18, с. А10].

У сакавіку 1998 г. прадстаўнікі дзярждэпартаменту выступалі за неабходнасць узмацнення амерыканскай ваеннай прысутнасці ў Македоніі, бо ўрад С. Мілошавіча пачаў эскалацыю «этнічных чыстак» [18, с. А10]. На сустрэчы кіраўніцтва дзярждэпартаменту і Пентагона 8 чэрвеня 1998 г. яе ўдзельнікі прышлі да згоды адносна мэтазгоднасці авіяўдараў па сербах [2, с. 120]. У кастрычніку 1998 г. савет НАТА заявіў аб гатоўнасці нанесці паветраныя ўдары па сербскіх сілах бяспекі. Спецпрадстаўнік ЗША Р. Холбрук здолеў дамовіцца з Мілошавічам аб прамежковым урэгуляванні. Баявыя дзеянні спыніліся, колькасць сербскіх узброеных фарміраванняў скарацілася, бежанцы пачалі вяртацца дадому, у рэгіён прыбылі дзве тысячы назіральнікаў АБСЕ, была створана місія па паветраным назіранні за Косава, няўзброеным самалётам НАТА дазвалялася лятаць над гэтай тэрыторыяй [1, с. 72–73].

14 снежня адбылося сутыкненне паміж югаслаўскімі пагранічнікамі і байцамі АВК, якія спрабавалі перайсці ў Косава з Албаніі. Загінула 37 албанцаў. У выніку помсты было забіта шэсць сербаў [1, с. 73]. Вайна разгаралася з новай сілай. 16 студзеня 1999 г. Б. Клінтан выступіў са спецыяльнай заявай, у якой паведаміў, што ў вёсцы Рачака 15 студзеня сербы знішчылі 45 бяззбройных албанцаў. Знішчэнне грамадзянскага насельніцтва, па меркаванні прэзідэнта, мела мэтай «пасеяць жах сярод жыха-

роў Косава». Ён запатрабаваў ад сербскіх улад вывесці ўзброеныя фарміраванні, спыніць рэпрэсіі і прыцягнуць вінаватых да суда [19, с. 57]. М. Олбрайт 19 студзеня 1999 г. запатрабавала ўводу войскаў НАТА і надання Косава статусу аўтаноміі [4, с. 145]. У лютым–сакавіку ў Францыі адбылася канферэнцыя, на якой супрацьборствуючым бакам быў прапанаваны амерыканскі план урэгулявання.

У дамоўе прадугледжвалася захаванне Косава ў складзе СРЮ, што не задавальняла радыкальную частку косаўскіх албанцаў, якія вялі барацьбу за незалежнасць. Прадстаўнікі ўмеранага крыла албанцаў падтрымлівалі дамову, паколькі яна прадугледжвала ўсталяванне самакіравання, спыненне агню, вывад сербскіх войскаў і вяртанне ўцекачоў у Косава. Дамова была падпісана 18 сакавіка 1999 г., а праз дзень ад яе падпісання адмовіўся сербскі бок, па меркаванні якога, яна магла азначаць акупацыю сіламі НАТА не толькі Косава, але і ўсёй СРЮ, стварэнне ўмоў для ўмяшання ва ўнутраныя справы і палітычныя працэсы ў краіне. У адпаведнасці з артыкулам 8 дамовы 1999 г., прадугледжвалася свабода перамяшчэння асабістага саставу сіл НАТА па ўсёй СРЮ, уключаючы паветраную прастору і тэрытарыяльныя воды, права на размяшчэнне, пастой і маневры на дадзенай тэрыторыі. Артыкул 6 гарантаваў натаўскім міратворчым сілам поўны імунітэт, а артыкул 10 – бясплатнае карыстанне гарадскімі тэрыторыямі, аэрапортамі і марскімі партамі [4, с. 145].

23 сакавіка 1999 г. Сербская Нацыянальная асамблея выступіла з кампраміснай прапановай і заклікала АБСЕ і ААН спрыяць мірнаму дыпламатычнаму ўрэгуляванню, выказала гатоўнасць разгледзіць аб'ём і характар міжнароднай прысутнасці ў Косава, неабходнай для рэалізацыі дасягнутай дамовы аб самакіраванні гэтай тэрыторыі. Аднак амерыканскае кіраўніцтва ўзяло курс на ваеннае вырашэнне пытання. Палажэнні аб акупацыі СРЮ НАТА не надаваліся шырокай галоснасці СМІ і прэзідэнцкай адміністрацыяй. Аб кампраміснай прапанове сербскага боку проста не паведамлялася. Упершыню яно было згадана толькі 8 красавіка [6, с. 187–195, 302–303].

Мэтай пачатку бамбардзіроўкі СРЮ Б. Клінтан назваў прадухіленне ваенных дзеянняў у Косава і абарону албанскага насельніцтва краю. Ён указаў, што ў Косава замярзаюць і галадаюць тысячы людзей, нагадаў аб «разні ў Рачацы», папярэдзіў аб магчымым паўторы падзеі. Неабходнасць хутчэйшага ўжывання сілы Б. Клінтан абгрунтоўваў тым, што сербскім бокам рыхтуюцца новыя буйнамаштабныя аперацыі супраць косаўскіх албанцаў. Адказным за становішча ў Косава ён назваў С. Мілошавіча,

які раней «разв'язу вайну ў Боснії і Харватыі». Прэзідэнт нагадаў, што нежаданне міжнароднай супольнасці ўмяшання ў баснійскі канфлікт прывяло да «генацыду ў сэрцы Еўропы», што спробы вырашыць косаўскую праблему мірным шляхам былі безвыніковыя. Аднак ён ні слова не сказаў аб адмове Вашынгтона абмеркаваць дамову, прапанаваную сербскім бокам. Б. Клінтан падкрэсліў, што прамаруджванне дэстабілізуе Еўропу і падрывае давер іншых краін да НАТА [14, с. 409–411; 16, с. 430–432; 17, с. 426–427]. Хуткае ваеннае ўмяшанне Паўночнаатлантычнага альянсу было своечасовым для ЗША, бо ў гэты час ішоў працэс пашырэння НАТА. Баявая аперацыя, прызначаная вырашыць чарговы крызіс на Балканах, прадэманстравала б неабходнасць захавання ваеннага блока для процідзеяння выклікам у Еўропе. Адначасова Б. Клінтан адцягваў увагу амерыканскай грамадскасці ад скандалу, звязанага з М. Лявінскі.

Без санкцыі СБ ААН 24 сакавіка 1999 г. сілы НАТА ў складзе 19 краін на чале са Злучанымі Штатамі пачалі аперацыю «Саюзніцкая сіла». За першыя 20 дзён бамбардзіроўкі былі выведзены са строю 100 % магутнасцей па нафтаперапрацоўцы, значная частка паліўных сховішч, трубаправоды. Сярод аб'ектаў паражэння апынуліся масты, будынкі міністэрстваў, аэрадромы, лініі электраперадач і падстанцыі, вузлы сувязі [3, с. 89]. Бамбардзіроўкі рэзка пагоршылі гуманітарную сітуацыю ў Косава і спрыялі масаваму зыходу бежанцаў. За першыя тры дні бамбардзіроўкі (з 24 па 27 сакавіка) у Албанію і Македонію перамясціліся чатыры тысячы чалавек [15, с. 494 – 495]. Да 5 красавіка Косава пакінула ўжо больш за 350 тыс. чал., у канцы красавіка колькасць албанцаў, якія пакінулі край, павялічылася да 600 тыс. 3 24 сакавіка па 3 чэрвеня агульная колькасць уцекачоў складала 1,4 млн чал. [7, с. А14; 12, с. 892]. Са 180 тыс. сербаў, якія пражывалі ў Косава да вайны, да верасня 1999 г. засталася толькі 18 тыс. [13, с. А22].

Меркаванне кангрэсменаў па пытанні баявых дзеянняў падзялілася. Законапраект, які патрабаваў неадкладнага вываду амерыканскіх войскаў з Балкан, унесены ў Палаце прадстаўнікоў 12 красавіка 1999 г. рэспубліканцам Т. Кемпбелам, падтрымалі 139 кангрэсменаў. Хоць у сакавіку 1999 г. Сенат прыняў рэзалюцыю, якая дазваляла авіяўдары, аналагічная рэзалюцыя ў Палаце прадстаўнікоў 28 красавіка 1999 г. не была прынята (213 супраць 213). Тады ж запатрабавалі ад прэзідэнта абавязковай санкцыі Кангрэса на разгортванне сухапутных сіл у Югаславіі (249 супраць 180) [5, с. 63–64].

У канцы красавіка 1999 г. ён абвясціў аб згодзе С. Мілошавіча на міжнародную прысут-

насць у Косава войскаў ААН, калі НАТА спыніць бамбардзіроўкі. У адказ ЗША ўзмацнілі бомбавыя ўдары па грамадзянскіх аб'ектах і разбамбілі рэзідэнцыю С. Мілошавіча і дзяржаўны тэлецэнтр: 10 чал. загінула, 20 знікла без весткі, 18 былі сур'ёзна паранены. Міністр замежных спраў Італіі Л. Дзіні асудзіў акцыю НАТА [8, с. А6]. Нягледзячы на гэта, бамбардзіроўкі працягваліся амаль месяц. У маі была разгромлена кітайская амбасада ў Белградзе, у выніку чаго загінула 4 чал. і каля 20 паранена.

3 чэрвеня 1999 г. сербскі лідар пагадзіўся з натаўскімі ўмовамі спынення авіяўдараў. 9 чэрвеня была падпісана дамова, па якой НАТА спыняла паветраную аперацыю. 10 чэрвеня авіяўдары былі прыпынены, а СБ ААН прыняў рэзалюцыю № 1244, якая абавязвала разгарнуць у Косава пад эгідай ААН міжнародную грамадзянскую і ваенную прысутнасць. НАТА ў гэтым рэзалюцыі не згадвалася. Не чакаючы сканчэння вайны, Б. Клінтан прыступіў да нарошчвання ваеннай моцы ў рэгіёне. 5 чэрвеня ён паведаміў кангрэсменам аб рашэнні накіраваць амерыканскія войскі ў Албанію, ўзмацніць ваенную прысутнасць у Македоніі, размясціць у Косава ваенных ЗША ў складзе шматнацыянальных сіл (КФОР) [11, с. 892]. 9 чэрвеня распараджэнне аб уключэнні 7 тыс. амерыканцаў у склад пяцідзясяттысячнага кантынгенту КФОР і размяшчэнні 1500 ваенных у іншых краінах рэгіёна было аддадзена [12, с. 937–938].

Ключавой у пасляваенным урэгуляванні была роля Паўночнаатлантычнага альянсу, а не ААН, як агаворвалася ў рэзалюцыі № 1244. Сербскія ўзброеныя фарміраванні былі выведзены з Косава, але прадстаўнікі НАТА і ААН прынялі рашэнне аб пераўтварэнні АВК, якая лічылася тэарэтычнай, у албанскія паліцэйскія сілы [9, с. А1]. Спецыяльны прадстаўнік ААН Б. Кушнер атрымаў права кантролю толькі над грамадзянскімі місіямі. Галоўнымі прыхрытэнтамі місіі ААН у Косава (ЮНМІК) былі аднаўленне краю, гуманітарная дапамога і вяртанне бежанцаў. Задачы істытуцыянальнага будаўніцтва, уключаючы правядзенне выбараў, каардынавалася АБСЕ [2, с. 90–91]. Паражэнне ў вайне, прысутнасць замежных войскаў стварылі спрыяльныя ўмовы для росту апазіцыйных С. Мілошавічу сіл і змены палітычнага рэжыму ў Сербіі.

Такім чынам, падставай для ўмяшання Злучаных Штатаў ва ўнутраныя справы СРЮ сталі сутыкненні косаўскіх сепаратыстаў з сербскімі сіламі. Вінаватымі ў эскаляцыі гвалту былі абвешчаныя сербы і С. Мілошавіч. Падрыў даверу да сербаў дазволіў сфарміраваць аб іх негатыўнае ўяўленне ў Злучаных Штатах і дамагчыся аднадушнасці ў краіне адносна неабходнасці правядзення цвёрдай палітыкі

супраць сербаў. Неабходнасць ужывання сілы абгрунтавалася імкненнем ЗША спыніць парушэнне правоў чалавека сербскім бокам. Падчас перагаворнага працэсу СРЮ былі прад'яўлены патрабаванні, несумяшчальныя з захаваннем дзяржаўнага суверэнітэту. Кампрамісны варыянт, прапанаваны Сербскай Нацыянальнай асамблеяй, быў праігнараваны. Пад выглядам прадухілення прымусовага высялення косаўскіх албанцаў былі пачаты бамбардзіроўкі СРЮ: дэкларавалася абарона мірнага насельніцтва краю і забеспячэнне стабільнасці ў Еўропе. Баявая аперацыя праводзілася без санкцыі або ўзгаднення з СБ ААН. Вынікам агрэсіі стала знішчэнне інфраструктуры, пагаршэнне гуманітарнай сітуацыі ва ўсёй СРЮ, акупацыя краіны сіламі НАТА, змена палітычнай сітуацыі, што ў далейшым прывяло да зняцця з пасады С. Мілошавіча.

Літаратура і крыніцы

1. Ежегодник СИПРИ, 1999 / Стокгольмский международный институт исследований проблем мира; РАН, ИМЭМО; редкол.: В.А. Мартынов [и др.]. – М.: Наука, 2000. – 757 с.
2. Ежегодник СИПРИ, 2000 / Стокгольмский международный институт исследований проблем мира; РАН, ИМЭМО; редкол.: Н.А. Симония [и др.]. – М.: Наука, 2001. – 873 с.
3. Лавренов, С.Я. Война XXI века: стратегия и вооружение США / С.Я. Лавренов. – М.: Изд-во АСТ, 2005. – 314 с.
4. США и Европа: перспективы взаимоотношений на рубеже веков / Рос. акад. наук, Ин-т США и Канады; А.И. Уткин (ред.). – М.: Наука, 2000. – 191 с.
5. Травкина, Н.М. Балканская война и позиция республиканцев в Конгрессе / Н.М. Травкина // США и Канада: экономика, политика, культура. – 1999. – № 11. – С. 62–67.
6. Хомский, Н. Новый военный гуманизм: уроки Косова / Н. Хомский. – М.: Праксис, 2002. – 320 с.
7. Erlanger, S. Diplomat says Serbs want some Albanians in Kosovo / S. Erlanger // New York Times. – 1999. – April 25. – P. A14.
8. Erlanger, S. Survivors of NATO attack on Serb TV Headquarters: luck, pluck and resolve / S. Erlanger // New York Times. – 1999. – April 24. – P. A6.
9. Gall, C. NATO and U.N. Agree on Role for K.L.A. as Civilian Force / C. Gall // New York Times. – 1999. – September 3. – P. A1.
10. Halberstam, D. War in a time of peace: Bush, Clinton and the generals / D. Halberstam. – New York: Scribner 2001. – 543 p.
11. Letter to congressional leaders reporting on the deployment of United States forces to Albania, Macedonia, and Kosovo, June 5, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 892–894.
12. Letter to congressional leaders reporting on the deployment of United States military personnel as part of Kosovo international security force, June 9, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 937–938.
13. Mr. Holbrooke's return to Kosovo // New York times. – 1999. – September 1. – P. A22.
14. President's news conference, March 19, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 409–421.
15. President's radio address, April 3, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 494–495.
16. Remarks at the legislative convention of the American federation of state, county, and municipal employees, March 23, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United

States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 427–436.

17. Remarks on the situation in Kosovo, March 22, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 426.
18. Shenon, P. U.S. says it might consider attacking Serbs / P. Shenon // New York times. – 1998. – March 13. – P. A10.
19. Statement on the situation in Kosovo, January 16, 1999 / W.J. Clinton // Public papers of the president of the United States, 1999. – Washington, D.C.: USGPO, 1999. – Book I. – P. 57.
20. United States. Congress. Commission on security and cooperation in Europe. Repression and violence in Kosovo and Kosovo: the humanitarian perspective: Hearings before the Commission on security and cooperation in Europe, 105th Congress, 2nd session, March 18, 1998, June 25, 1998. – Washington: United States government printing office, 1998. – 162 p.

Summary

The article is dedicated to the study of US policy towards Yugoslavia, main reasons of this policy and consequences of it. It includes analysis of information and propaganda provision of the USA military action in Kosovo in 1999. The article based on various data (scientific articles, monographs, public papers of the presidents, speeches in Congress, newspapers) reveals the peculiarities of the public opinion formation by ruling administration, the ideological preparation of military intervention.

Паступіў у рэдакцыю 07.09.2010 г.